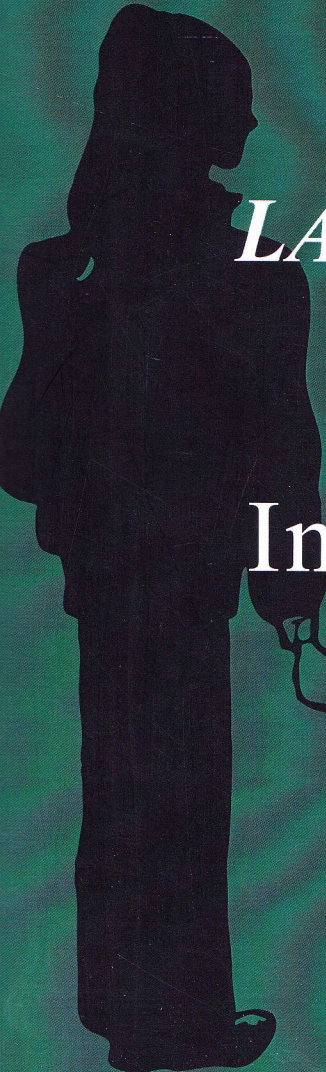

LIBRIS

*LĂCRĂMIOARA
STOENESCU*

Imigranta din
Biggin Hill

Tracus Arte

Lăcrămioara STOENESCU

Imigranta din Biggin Hill

— roman —

Tracus Arte

București, 2016

Cuprins

SPRE LIBERTATE - <i>Prima parte</i>	5
Între Corsham și Biggin Hill	7
O plimbare prin Corsham	17
Zburător cu negre plete.....	26
Nehotărârea	36
O excursie în țările socialiste.....	48
Intrarea în Partidul Comunist și alte întâmplări.....	58
Casă nouă, viață nouă	66
Două evenimente importante.....	73
Plecarea lui Gabriel. Repercusiuni	81
Care pe care	88
Excluderea din partid.....	96
Frământări	106
O fărâmă de speranță	113
Plecarea definitivă în Anglia	120
Iluzii spulberate	133
Premoniția	141
Un înger la Cherry Lodge Golf Club.....	150
Ceasul mărturisirilor	160

Adevărul greu și dureros	168
Sosia	175
Retrospectiva iubirii	183
Speranța nu moare în zori.....	190
O NOUĂ VIAȚĂ - <i>Partea a doua</i>	197
Primul Crăciun în libertate	199
Din nou la Biggin Hill	209
De la Biggin Hill la București	219
O poveste romantică.....	227
În casa părintească.....	234
Din nou în Biggin Hill.....	242
Cursul de programatori.....	249
Întâmplări faste și nefaste.....	258
Divorțul	265
Prietenii englezi	272
Începutul prieteniei.....	280
Tânărul Patrick	288
Destăinuiri	297
Copiii cuceresc Londra.....	307
Mama îl cunoaște pe Patrick	315
Copiii Domnului.....	322
Casa din Biggin Hill.....	328

Copilăria lui Omi	336
Nepoții învață românește	348
Sărbători tradiționale românești	356
Căsătorii.....	362
Criza de identitate.....	371
Tomy și Dany	378
Surprize	388
Sfârșitul medicului Traian Antim	395
Alinare	401
Lăstarii.....	409
Privind spre viitor.....	418
Medalia	424

Institute of
St. Biggin Hill

SPRE LIBERTATE

Prima parte

Între Corsham și Biggin Hill

O rășelul Corsham, situat în comitatul Wiltshire, trăia o frumoasă dimineață de primăvară. De curând, soarele se îndurase să străpungă cu razele lui norii sedefii din înaltul cerului. Deși era zgârcit cu insularii, când apărea după săptămâni lungi de așteptare ei îl prețuiau din plin, ca și în această zi când peisajul de primăvară părea coborât dintr-un tablou de Boticelli adus din Galeriile Ufizzi. Asemenea vreme splendidă încânta rar privirile locuitorilor Angliei, oameni nordici, obișnuiți mai degrabă cu ploaia și cu zloata. După un val de furtuni, bucuroși că aveau prilejul să fie martorii unui asemenea răsfăț, ei încercau să-i fure soarelui cât mai multă căldură.

Victoria se mutase de curând într-o frumoasă clădire din oraș, amplasată într-un parc cu arbori seculari. În acea dimineață, copii de o veselie debordantă ieșiseră la joacă în parc. Fetițe îmbrăcate sumar în rochițe de vară sau în șorturi și băieți purtând bermude și tricouri colorate pastel în nuanțele primăverii își aruncaseră cât colo ciorăpeii și își lăseseră piciorușele goale în iarba mătăsoasă a parcului. Se adaptase și ea climei acestei țări, suportând-o mult mai ușor acum decât cu ani în urmă, când de-abia venise cu fiul său în Anglia.

Acum se îmbrăcase într-o rochie ușoară, ca pentru grădină, confecționată dintr-o țesătură de bumbac, cu un

imprimeu vesel, cu flori discrete de diferite culori, ce îi dădea un aer tineresc. Părul său negru și abundent tuns scurt, la modă, îi încadra figura încă tânără, albă ca porțelanul și ochii negri, jucăuși. Decoltată oval în jurul gâtului, rochia ei nu depășea ca lungime rotula genunchilor, atrăgând atenția asupra gambelor sale frumoase și a micilor espadrile roșii numărul 35. Aceasta îi venea ca turnată, subliniindu-i silueta minionă, perfect sculptată în urma lecțiilor de gimnastică ritmică din liceu, dar și transmisă prin genele mamei sale care și acum părea o adolescentă, deși avea o vârstă înaintată.

*

Tolănită în șezlongul său confortabil, Victoria se simțea împlinită. Trăia cu familia sa în Biggin Hill, într-o locuință ce se afla chiar pe linia de demarcație dintre comitatul Kent și Londra, iar în Corsham cumpăraseră un apartament situat în clădirea care avea în proprietate acest frumos parc. Din când în când, ei veneau să implementeze un proiect în zonă, deoarece firma lor avea sediul în acest oraș. În rest, ea și soțul său lucrau acasă, în Biggin Hill. Acolo, erau vecini cu comitatul Kent, cunoscut ca una dintre cele mai frumoase regiuni ale țării, numit și Grădina Angliei datorită castelelor medievale, fermelor și livezilor sale. Când se aflau în Biggin Hill, Victoria vizita des împrejurimile împreună cu soțul și cu fiii lor. Îndrăgiseră orașele istorice ale comitatului, satele vechi, grădinile sălbatice, casele de la țară, dar și clima mult mai blândă decât cea din Nord. Acum, ea stătea pe șezlong în acest parc și visa la frumoasele Grădini Emmetts, din Kent, pe care le admirase prima dată cu ani în urmă, când copiii săi erau încă mici. De multe ori, primăvara, pe o

vreme la fel de frumoasă ca asta, se plimbase acolo, împreună cu ei, printre covoarele de zambile sălbatice viorii, magnoliile înflorite, albe ori mov și rododendronii de toate culorile și nuanțele. Pe cei galbeni nu-și amintea să-i fi văzut nici acum câțiva ani, când fusese împreună cu soțul său într-o excursie în Norvegia.

Într-una din zilele luminoase ale lunii aprilie, ea ar dori să revină în aceste grădini și să revadă spectacolul cascadelor de flori înmiresmate. Spera ca natura să fie la fel de darnică și de prietenoasă ca atunci când admiraseră lebedele clocindu-și ouăle pe cuibar, iar ea le citise copiilor săi afișul de pe panoul din preajmă: *„Nu deranjați pe mama lebădă și pe cele nouă ouă calde. La jumătatea lunii iunie, vor ieși din ele puișori.”* Băieții ei priviseră fascinați tabloul inedit, nu mulți se întâlniseră cu o viitoare lebădă-mamă. Au trecut apoi pe lângă pomișorii ornamentali, țâșnind parcă din iarba verde cosită de curând. Aceștia erau tunși și modelați în diverse forme, de la elefanți, girafe, iepurași până la ciupercuțe de pădure.

Deasupra lor nu se profila niciun norișor pe cerul de un albastru azuriu, doar un avion străbătea înălțimile, spintecând văzduhul. Au vizitat și Grădinile Chartwell cu ale sale labirinturi verzi și s-au apropiat de cascada ce susura liniștit la vale, către Hever Castel, unde locuise Anne Boleyn, a doua soție a lui Henry al VIII-lea și mama Elisabetei a II-a.

Altădată au mers la Westerham, pentru a vedea Chartwell House, reședința fostului prim-ministru britanic Winston Churchill, care se afla tot în Kent. Această construcție cu ornamente italiene decorative, un adevărat castel sprijinit în coasta dealului, i-a îmbiat cu un aer ospitalier, să-i cutreiere camerele cu mobile grele, să-i admire tablourile și obiectele de artă. Au vizitat atelierul de pictură, unde se aflau tablourile fostului prim-ministru, unele prețioase, după cum le-au

considerat criticii de artă, apoi au mai rămas o vreme în natură, până s-a apropiat ora mesei, când au plecat spre casă.

*

În acea zi de primăvară, Victoria nu simțise timpul care se scursese cu repeziciune. În parcul din Corsham, soarele își filtra ultimele raze aurii printre frunzele copacilor. Micuții plecaseră demult pe la casele lor și se făcuse liniște. Victoria rămăsese singură pentru a-l aștepta pe Patrick, soțul său, care trebuia să sosească de la firmă dintr-o clipă în alta. Stătea tolănită în șezlongul ei și asculta cum liniștea îi picura strop cu strop în urechi. În încremenirea profundă a naturii din parcul cu platani seculari, ale căror trunchiuri abia le puteau cuprinde cu brațele lor doi bărbați vânjoși, s-a pornit dintr-odată printre ramuri o boare de vânt. Auzind murmurul frunzelor de platan, ea visa la clipocitul somnoros al unui râu imaginar, când tocmai a trezit-o din reveria sa trilul melodios al unei mierle, *blackbird*, cum o numesc englezii. Trecuse în zbor razant străbătând parcul și dându-i senzația că o atinge. A încercat să-și amintească un cântec vechi de acasă, o doină oltenească, pe care bunica paternă i-o cânta adesea, în anii copilăriei:

*„Ciocul auriu să-ți fie –
Dumnezeu să mi te ție!
De-atunci mierla-i în pădure,
Iubitu-și cheamă pe nume,
Ca să vină lângă ea,
Haina neagră să i-o ia,
S-o schimbe-n voal de mireasă,
C-a fost fată credincioasă.”*

Cântecul era o legendă despre o fată săracă și frumoasă al cărei iubit s-a spânzurat din cauza lipsei de înțelegere a tatălui său, care nu acceptase s-o ia de soție. Mama-mare îi povestise că, mergând la biserică, fata a sărutat cu ardoare și smerenie picioarele Mântuitorului și a vărsat lacrimi amare, încât Maica Domnului, impresionată de credința și de fidelitatea ei, a prefăcut-o pe loc în mierlă. Versurile cântecului, altădată știute, i se îndepărtaseră din minte și acum se mira că începuse să uite multe întâmplări din copilărie. De obicei repudia numai amintirile neplăcute, dar nu le uita și pe celelalte. Ciudat! Era fericită, numai că, schimbând locul și cultura, multe i s-au șters din minte.

*

Victoria era încă tânără, nu trecuse de jumătatea unui veac, iar soțul său o depășea ca vârstă numai cu doi ani. Acum, copiii crescuseră, erau independenți și aveau profesiile lor. Unul devenise astro-fizician, celălalt polițist, dar, trăind într-o altă cultură și fiind prin cetățenie englezi, se comportau ca și aceștia. Totuși, ei nu uitaseră că bunica maternă, căreia ei îi spuneau Omi, de la oma din germană, îi învățase în copilărie multe din datinile și tradițiile românești, cântece, basme și ghicitori. De curând, se mutaseră în centrul capitalei, iar mamia, cum îi spuneau ei, trebuia să înstrăineze una dintre cele două proprietăți, numai că acum, era un pic derutată, neștiind la care să renunțe, la apartamentul din Corsham, unde putea să se retragă la pensie, sau la prima lor locuință, casa din Biggin Hill?

Plasat în acest parc de vis, apartamentul lor era ceea ce își dorise din tinerețe, când se imagina o castelană din evul mediu. Acum, proprietatea îi îndeplinea această dorință,

oferindu-i, în plus, o oază de liniște, de siguranță și de confort. Hotărârea de a păstra numai una dintre locuințe era greu de luat. Fetițele fratelui său, care vin aici în fiecare an, în vacanțe, adoră parcul din jurul acesei clădiri. La fel îl iubesc și ceilalți musafiri români invitați de ea. De cum l-au văzut, l-au numit „raiul englezesc” și, într-adevăr, ei nu exageraseră cu nimic, acesta este un colțișor din cel adevărat. Victoria nu se putea decide pe care dintre locuințe s-o oprească, fiind prea romantică și statornică. De aceea, nu s-ar putea despărți nici de apartamentul din Corsham, nici de vilișoara din Biggin Hill.

Pentru copii, distanța de la Londra la apartament este o nimica toată, numai că părinții nu sunt de aceeași părere. Locuințele sunt amplasate la oarecare depărtare, așa că pendularea între ele îi solicită cam mult. Deși este imperios necesar să se decidă asupra uneia dintre reședințe, ea este încă nehotărâtă. Fiind femeie practică, se gândește să aleagă apartamentul din Corsham, părându-i-se mai funcțional și prevăzând că, odată cu trecerea timpului, proprietatea din Biggin Hill le-ar putea deveni o povară. Totuși, îi vine greu să renunțe la aceasta, la „prima lor dragoste”. Situată la marginea Londrei, aproape de localitatea Westerham, unde începe comitatul Kent, dar și în mijlocul naturii, vila din Biggin Hill este simbolul începuturilor, casa copilăriei micuților, dar și „cuibușorul de nebunii al tinereții lor”, al vieții frumoase de atunci. Când s-a mutat acolo cu Patrick, hotărând să locuiască împreună, au numit-o „Biggin Hill Love”.

Apartamentul l-au achiziționat mult mai târziu, ce-i drept, pentru a investi niște bani, care s-ar fi devalorizat în mod cert odată cu recesiunea ce a venit pe neașteptate, dar ea a luat în calcul și dorința de schimbare, comoditatea și viața mai lejeră pe care acesta i-o oferă și pe care și-o doresc în

viitor. Hotărârea de a păstra doar una dintre locuințe i se pare acum foarte dificilă și bănuiește că ar trebui să consulte și pe ceilalți din familie. Se gândește că s-ar impune o reuniune familială, în care să audă și părerea celorlalți, a băieților, dar și a fetițelor fratelui său. Poate că ar fi necesar să discute înstrăinarea uneia dintre proprietăți, dar asta i se pare ceva prea oficial. Și apoi, copiii lor le spun adesea: „*Mai aveți destul timp, doar nu vă bate pensia la ușă!*” Ei nu vor niciodată să accepte că părinții îmbătrânesc. Li se pare că nu sunt supuși trecerii timpului, dar, din păcate, în ultima vreme, anii parcă zboară...

„*Mai bine să trăim clipa și să ne bucurăm de vremea dăruită de Dumnezeu!...*” își zise ea, plănuiind să-i propună lui Patrick o plimbare, la întoarcerea lui de la firmă. Ar putea să tragă o fugă pe drumul ce duce spre fostul conac al Camilei Parker Bowles, ducesa de Cornwall și faimoasa amantă a prințului Charles, devenită apoi soția sa. Cu siguranță că, într-o astfel de zi splendidă, scăldată în lumina soarelui de aprilie, ei vor lăsa grijile deoparte și se vor plimba în natură. „*Putem pleca și la Bath, să vizităm casa memorială a lui Jane Austen sau Victoria Art Gallery, situată pe colț, chiar lângă pod, și apoi să luăm cina la pubul Hare and Hounds, hanul de pe vremuri, unde se opreau poștalioanele ce mergeau pe ruta Londra-Bath. Plimbările noastre nu trebuie amânate, ca nu cumva capricioasa lună april să ne atragă atenția că suntem în țara cețurilor și a ploii!*” Așa îi voi spune lui Patrick, se gândi ea.

*

Deoarece iubitul ei soț întârzia, Victoria se gândi să părăsească parcul și să meargă să-i pregătească masa. Și-a

strâns șezlongul și a făcut câțiva pași până la clădirea în care se afla apartamentul locuit de ei. După ce introduse cheia în broasca ușii masive de la intrare și o învârti, aceasta cedă, iar ea urcă scările până la etajul I, unde se afla apartamentul lor. Deschise yala, păși pragul, străbătu holul locuinței compuse din trei camere mari și luminoase și intră în living. Lăsase ferestrele larg deschise. De acolo, în fiecare dimineață sau după-amiază, când savura ceaiul englezesc cu mult lapte și biscuiți crocanți, privea panorama parcului. Prin ferestrele înalte pătrundeau acum, răcoarea după-amiezii și aerul proaspăt, înmiresmat de dulceața ierbii abia cosite. Se simțea confortabil aici, iar împrejurmile îi întăreau tot mai mult credința că se afla într-o adevărată oază de liniște, propice pentru vârsta pensionării. „*Ce mi-aș mai putea dori?*”, se gândi Victoria.

Intră în sufragerie să pună fața de masă și să așeze vesela. După un timp, tot uitându-se pe fereastră, în sfâșit zări automobilul cel nou al lui Patrick, un *Ford Capri* de un albastru sidefat, apoi, auzi portiera trântită și-și văzu soțul coborând din mașină. De acolo, de la etajul întâi, de unde putea cuprinde întreg parcul, urmări cu privirea silueta înaltă și subțire a soțului ei. Era îmbrăcat într-un tricou bleu asortat cu blugii preferați, *Levi's*, și încălțat, ca de obicei, în adidașii din piele albă, care i se păreau cei mai practici. Patrick avea o figură mult deosebită de cea a englezilor. Ți se întipăreau ușor în minte ochii săi căprui, dar și părul negru, rebel, ce-i cădea pe fruntea bombată, atipică pentru un englez. Îl vedea de la fereastră cum se îndrepta cu pași rari spre apartamentul lor și i se păru îngândurat, numai că ea avea un antidot pentru tristețea lui. O ciorbiță acrită cu borș „*ca la mama acasă*” și necazul se va risipi. Borșul de legume făcea minuni când îl încerca pe soțul ei vreo indispoziție.